

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.665 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERSCHUERE, die loco advocaat L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 8 augustus 2008 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in om een visum type D te verkrijgen teneinde haar Nederlandse echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.2. Op 19 januari 2009 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum niet toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat uit het onderzoeksrapport van de gemeente Bilzen, politiezone Bilzen-Hoeselt-Riemst van 02/12/2008 gebleken is dat (T.K.), echtgenoot van (T.H.), niet op het opgegeven adres woont;

Overwegende dat de politie zich tussen 15/11/2008 en 01/12/2008, bijna dagelijks, op verschillende tijdstippen, zowel tijdens de week als in het weekend, aangeboden heeft op het adres van mijnheer;

Overwegende dat de heer (T.) geen enkele maal kon worden aangetroffen;

Overwegende dat uit het buurtonderzoek bleek dat de heer (T.) slechts één week op dit adres verbleven zou hebben;

Overwegende dat de buurtbewoners hem sindsdien niet meer gezien zouden hebben;

Overwegende dat volgens hen ongeveer éénmaal per maand de brievenbus zou worden leeggemaakt;

Overwegende dat het niet geweten is waar de heer (T.) momenteel verblijft;

Overwegende dat de visumaanvraagster bijgevolg haar echtgenoot niet kan vervoegen aangezien niet voldaan kan worden aan de gezamenlijke vestiging, een noodzakelijke voorwaarde wat betreft de gezinshereniging art.40 ter van bovenstaande wet;

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9 en volgende van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Zij stelt dat ingevolge de inwerkingtreding van deze richtlijn de Belgische overheid sedert 30 april 2006 de bestaande verblijfsprocedures die gelden voor derdelands familieleden niet meer mag opleggen en dat dit betekent dat er geen verplichting meer bestaat om een vestigingsaanvraag te doen.

Er moet evenwel opgemerkt worden dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, gelet op de richtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De Raad wijst er verder op dat de Belgische verblijfswetgeving niet langer voorziet in een vestigingsaanvraag en dat artikel 5, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG niet uitsluit dat familieleden van een burger van de Unie die zelf niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten aan de

visumplicht onderworpen worden, zodat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect werd omgezet.

Het eerste middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

1° De echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Deze bepalingen kunnen uiteraard slechts dienstig ingeroepen worden indien de partner die het recht op gezinshereniging doet ontstaan ook effectief in België verblijft. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde echter dat dit niet het geval was. Ter onderbouwing van deze stelling verwijst de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid naar een politieverlag waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster nooit kon worden aangetroffen in het appartement dat hij in Munsterbilzen huurt in de periode tussen 15 november 2008 en 1 december 2008, ondanks het feit dat controles gebeurden op verschillende tijdstippen en zowel in het weekend als op weekdays. Uit het politieverlag blijkt verder dat de andere bewoners van het appartementsgebouw meedeelden dat de echtgenoot van verzoeker slechts één week op het adres verbleef en dat nog slechts eenmaal per maand de brievenbus leeggemaakt wordt.

Verzoekster stelt dat haar echtgenoot woonachtig is te Munsterbilzen en dat het feit dat hij niet kon aangetroffen worden op de tijdstippen dat de politie ter plaatse was perfect te verklaren is doordat hij in die periode op vakantie was bij vrienden in Frankrijk. Ook betoogt zij dat haar echtgenoot dagelijks in een supermarkt in Venlo werkt tussen negen en eenentwintig uur en hij ook vaak op bezoek gaat bij familieleden. Zij licht verder toe dat toen haar echtgenoot van Nederland naar België verhuisde reeds een woningcontrole werd uitgevoerd in de maand mei of juni 2008, en dit met gunstig gevolg.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekster zelf aangeeft dat de controle waarbij haar echtgenoot in mei of juni 2008 werd aangetroffen het gevolg was van een afspraak tussen de wijkagent en haar echtgenoot, aangezien zij stelt dat haar echtgenoot de politie verwittigde dat hij weinig thuis was en de wijkagent *“betrokkene toen zelf opgebeld heeft om de nodige vaststellingen te kunnen doen.”* De eerdere positieve woonstcontrole sluit derhalve niet uit dat, zoals verweerder voorhoudt, de echtgenoot van verzoekster een louter fictieve domicilie in België heeft om te kunnen ontsnappen aan de strengere regels inzake gezinshereniging die in Nederland gelden.

Door aan te tonen dat haar echtgenoot een huurcontract heeft afgesloten voor een appartement in Munsterbilzen en hij maandelijks de huur betaalt, toont verzoekster ook niet aan dat haar echtgenoot effectief in België woonachtig is. Door een aantal vage verklaringen die op verzoek werden opgesteld door familieleden, vrienden en kennissen voor te leggen weerlegt verzoekster in casu evenmin de officiële vaststellingen die gebeurden door de politiediensten.

Inzake de door verzoekster voorgelegde verklaring van een vriend, die stelt dat de echtgenoot van verzoekster in de periode tussen 10 november 2008 en 6 december 2008 in Frankrijk verbleef, moet worden opgemerkt dat hierdoor ook niet bewezen wordt dat de echtgenoot van verzoekster effectief in België woonachtig is en hij er geen louter fictieve domicilie heeft. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op 1 maart 2008 een arbeidscontract afgesloten heeft dat slechts voorziet in twintig vakantiedagen per volledig kalenderjaar. Toch houdt verzoekster, zonder verdere duiding, voor dat haar echtgenoot in 2008 naar Turkije is afgereisd om met haar in het huwelijk te treden en vervolgens nog eens zevenentwintig dagen op vakantie was in Frankrijk. Verzoekster verklaart ook niet hoe het mogelijk is dat haar echtgenoot op 12 november 2008, terwijl hij zozeggend op vakantie was in Frankrijk, toch - volgens de door haar neergelegde overtuigingsstukken - persoonlijk de huur van de maand november 2008 ging betalen in een KBC-kantoor in België.

Verzoekster blijft in gebreke om door middel van stukken uitgaande van officiële instanties en andere bewijskrachtige documenten, zoals bijvoorbeeld documenten inzake het verbruik van gas, water en elektriciteit, aan te tonen dat het bestuur verkeerdelijk voorhoudt dat haar echtgenoot niet de facto verblijft in Munsterbilzen.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op familieleden van Belgen en de echtgenoot van verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft, kan niet ingezien worden hoe deze wetsbepaling geschonden wordt. Het feit dat in de bestreden beslissing in fine verkeerdelijke naar deze wetsbepaling verwezen wordt, kan beschouwd worden als een materiële vergissing die verzoekster niet in haar belangen heeft geschaad, daar de correcte wetsbepaling evenzeer werd aangegeven.

Verzoekster toont ook geen schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet immers dat de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet die zelf geen burger van de Unie zijn, houder moeten zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist zijn, ofwel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Verzoekster kan evenwel geen Nederlands onderdaan (de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet) in België vervoegen indien deze Nederlandse onderdaan niet in België verblijft, zodat op de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, in voorliggende zaak, geen verplichting rustte om een Belgisch nationaal visum (type D) af te leveren.

3.2.2. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat het onzorgvuldig is om een woonstcontrole te doen zonder hieromtrent eerst afspraken te maken. Indien steeds een afspraak zou moeten gemaakt worden alvorens de politiediensten een woonstcontrole zouden mogen doorvoeren, dan zouden deze controles immers nog weinig nut hebben. Ook uit de bewering van verzoekster dat haar echtgenoot na de controle contact opnam met de politiediensten en deze *“niets konden terugvinden in het systeem”* vloeit niet voort dat de uitgevoerde controle onzorgvuldig is geschied of dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

3.2.3. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.4. Waar verzoekster nog de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 lijkt te willen aanvoeren, stelt de Raad dat verzoekster nalaat toe te lichten waarom zij van oordeel is dat deze artikelen worden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.2.5. In wat kan beschouwd worden als een vijfde onderdeel van het middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd in feite en men hoogstens kan spreken van een stereotiepe motivering.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeksters bewering feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk - en zonder dat kan gesteld worden dat het gaat om een stereotiepe motivering - uiteengezet op basis van welke feitelijke vaststellingen de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot zijn beslissing komt.

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.